

Smrákalo se a po sídlišti vál silný vítr. Vysypával odpadky z otevřených popelnic, čeřil písek z dětského pískoviště a popoháněl vzduchem spoustu nedopalků, vršky od piva a všemožné papírky různého původu. Prádlo na balkónech vlálo, dekorace cinkaly a větve okolních stromů se prohýbaly. Bylo před velkou bouří. V srdcích i v oblacích.

|

Marie zrovna vaří Honzíkovi krupici. Honzík se mezitím přehrabuje v jejím botníku, který čítá jedny lepší a jedny prasklé podzimní boty, značně obnošené nazouváky a jeho malé modré tenisky. V těch dnes skočil vši silou do kaluže, z čehož Marii málem ranila mrtvice. Všechny Honzovy nápady a prozkoumávání totiž považuje za zlobení. V botníku leží i gumáčky, ale ty jsou Honzíkovi moc velké, mají před jeho upocenou nožkou dobrá dvě čísla náskok.

Marii občas některá z obyvatel sídliště obdaruje oblečením či botami po odrostlých dětech a ona je ráda, že to nemusí shánět po všech čertech. Má totiž problémy se zády, už nechodí jinak než v předklonu. Marie není ani tak sehnutá lety, je jí něco přes šedesát, jako spíš utrápeným životem. Ještě tak na kole to jde, ale obecně už pro ni pohyb začíná být utrpení, natož pak nahánění dvouletého vnuka. Marie bývá po každém dni, stráveném s malým rošťákem, úplně vyštavená a jediné, po čem touží, je seriál v televizi a kafe se šlehačkou. Honzík miluje, ale už se těší, až si pro něj přijde jeho povedená matka.

Jen si na tu nespolehlivou nevděčnici vzpomene, otřepe se. Krupice je hotová, Marie ji nandává na talíř a volá Honzík. Ten hned nadšeně přibíhá i s letadélkem v ruce, hází ho doprostřed obývacího a talířek i s kaší padá na tmavě červený koberec s ornamenty a rozbije se na pár kousků.

„Sakra! Co jsem komu udělala? Proč házíš letadlo do talíře? Ty uličníku! Ty si mě nepřej!“

Honza brečí a Marie jde do kuchyně pro vařečku.

Sára zaslechne ten křik a pláč, linoucí se z bytu pod ní. Je jí jasné, že Honza zase něco provedl a Marie je v koncích. Je jí líto obou. Honzík, že vyrůstá v rozpadlé rodině a jeho dětství je převážně v rukou jeho dobrosrdečné, ale životem unavené babičky, a lituje

také Marii, protože vidí, kolik nervů a sil jí starost o Honzík stojí. Připadá jí, že Marie je čím dál sehnutější.

Sára je sedmdesátiletá, tajuplná a svobodomyšlná žena. Sousedí o ní mnoho nevědí, protože na sebe nerada cokoli prozrazuje, takže když už zabředne do nějakého rozhovoru, spíše naslouchá a odpovídá neutrálně. Málokdo tuší, že Sára má ohromně bohatý vnitřní svět a většinu času tráví v knihách, v parku, cvičením jógy nebo psaním deníku. Nechce se připojovat k těm několika ženám ze sídliště v jejím věku, které každý den sedávají pod nádhernou lípou a povídají. Znamenalo by to totiž, že by se jí zcela jistě vypytały na její život. Svou minulost ale Sára uzamkla do třinácté komnaty, kterou nikdy, *nikdy* nechce otevřít. Někdy kvůli tomu může působit nepřístupně a zapškle, ale to není jen zdání. Když má Sára horší den, jeden z těch, kdy jí stále, i po těch mnoha letech polévá horká vlna špatného svědomí, kdy podléhá těm nejsklíčenejším pocitům a obrací zlobu sama k sobě, opravdu nepřístupná a zapšklá je.

Sáru ten dětský pláč přenesse do vzpomínek před sedmatřiceti lety, těch, kterým se snaží celé ty roky uniknout, ale nedaří se jí to. Opět jí rozbolí srdce tak, jako by to všechno bylo včera, a po tvářích jí kanou slzy. Diví se, že ještě nějaké má, protože jich už nepočítané vybrečela. V životě by mělo platit, že čas rány zhojí, ale Sára má pocit, že v jejím případě to úplně neplatí. Nechá tedy průchod dlouhému pláči, který jí vyčerpá natolik, že usíná schoulená na sedačce uprostřed svého obývacího pokoje, který vypadá jako jedna velká knihovna.

David právě přichází domů a už tuší, že se bude Vanda zlobit. Zdržel se totiž na dvě zasloužená pívka po hokeji s kamarády. David je instalatér a má spoustu zakázek, což je na jednu stranu fajn, ale na druhou stranu to taky znamená, že každý den chodí domů až večer, a dvakrát týdně si nenechá ujít milovaný hokej, který hrál už v dětství. Právě k hokeji se snaží vést i svého osmiletého syna. Už když byl Matěj v kolébce, David si představoval všechny ty zápasy v NHL, na kterých mu bude držet palce, všechna ta ocenění a poháry, které jeho syn přebírá, a všechna ta uznalá poplácání po jeho ramenou, protože to byl právě *on*, kdo svého syna k hokeji přivedl. Už zdálky Davidovi neunikne křik jejich před měsícem narozeného druhého syna. Tajně byl rád, že se mu narodil další kluk, pro případ, že by to Matějovi v NHL nevyšlo. Byla to pro něj pojistka.

Hned jak otevře dveře, Vanda mu téměř hodí řvoucího kojence